

Sygn. akt II CSK 545/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko R. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej R. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 lutego 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W skardze kasacyjnej nie wykazano, aby zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem art. 381 i 230 k.p.c.

Odnosząc się do powołanej przez skarżącą przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wskazać należy, że opierając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance skarżący powinien

to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48).

Skarżąca wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego sprowadziła do pytania, czy „wobec braku możliwości wykazania w sposób nie budzący wątpliwości daty nadania pisma będącego w istocie zawiadomieniem przez konsumenta sprzedawcy o stwierdzonej niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, dopuszczalne jest przyjęcie daty sporządzenia umieszczonej na piśmie jako daty zawiadomienia sprzedawcy o wystąpieniu niezgodności”. Tak sformułowane pytanie nie nosi cech istotnego zagadnienia prawnego, lecz odnosi się do kwestii natury faktycznej i dowodowej, które nie podlegają kontroli kasacyjnej.

Wobec tego, że w odpowiedzi na skargę kasacyjną jej autor odniósł się tylko do bezzasadnie eksponowanych w skardze kasacyjnej okoliczności faktycznych oraz dowodów, nie wskazując na regulację zawartą w art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którą okoliczności te wyłączone są spod kontroli kasacyjnej, a ponadto nie zawarł w niej żadnej argumentacji jurydycznej, co sprawia, że odpowiedź na skargę w istocie, nie będąc profesjonalnie sporządzona, nie zmierzała do celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Należało więc odmówić zasądzenia kosztów sporządzenia tej odpowiedzi (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).